

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק כ'

קונטרס 230

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אַשְׁתַּבַּח פְּרִצוּפָא, לָא אַקְרִי אָדָם. וּבְגִין כִּד לֹא אָדָם
הוּא לְהַנְחִים כְּנֻצָּח דְּבִשְׂאָר תְּקוּנֵי גּוּפָא.

עֵינֵי דְרִישָׁא, מִשְׁתַּנֵּין מִשְׂאָר עֵינִין, שְׂרָקוּתָא
דְּבַגְבָתָא, דְּעַל רִיסֵי עֵינִין, מִכְּחַלּוֹן (דְּכָל עֵינִין
מִכְּחַלּוֹן) בְּאוּכְמָתָא, תְּלִין תְּלִין עַל תְּלִין דְּשַׁעְרֵי, וְאִינוּן
תְּקוּנָא דְּעַל עֵינִין, בְּרִישָׁא דְּמִצְחָא, וּמִתְאַחֲדוּן
מִתְרוּוִיחוּ שְׁבַע מָאָה אַלְפֵי מְאָרֵי דְּאַשְׁגָּחוּתָא. (דְּעַל
תְּרִיסֵי דְּעֵינִין).

בְּכִסּוּתָא דְּעֵינִין, לְהַטִּין אֶלְפֵי וְאַרְבַּע מָאָה רְבוּא,
דְּמִתְאַחֲדוּן בְּגַבִּינִין דְּאִינְהוּ כְּסוּתָא.
וְאַשְׁגָּחוּתָא דְּעֵינָא דְּעַתִּיק יוֹמִין עַלִּיהוּ. וּבְשַׁעְתָּא

ספר נפלאות הזוהר

ג) ערבה של שעה

רבנותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת
בימות החל, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" - וזכאה חולקיהון דכל אינון
דמשתדלין באורייתא, יומא דשבטא משאר יומין.

מְרַנָּא הַרִי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוּ "בֶּן אִישׁ חַי" פְּרַשְׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה, כְּתַב וְזֵה
לְשׁוֹנוֹ:

כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל: דְּגְדוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֶלְפֵי פְּעָמִים
יֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחֹל. עַכְל"ק.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּסַלְקִין אֵינּוּן בְּסוּתָא, אֲתַחְזִי כְּמֵאן דְּאֲתַעַר מִשְׁנֵתִיהּ,
וְאֲתַפְקֶחֶן עֵינּוּי, וְחֵמָאן לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאֲתַסְחֶן בְּחַד
חֲוּרָא דְעֵינָא טְבָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה)
רוּחַצוֹת בְּחֶלֶב. מָאִי בְּחֶלֶב. בְּחֲוּרָא דְלְעֵילָא קְדָמָא
(ג"א בְּחֲוּרָא קְדָמָא דְעֵינָא טְבָא). וּבַהֲהִיא שְׁעָתָא אֲשַׁתְּכַח
אֲשַׁגְחוּתָא דְרַחֲמֵי. (ס"א וּבְגִין כֶּךָ צְלוּתָא דְיִשְׂרָאֵל סְלָקָא בְּגִין
דְיִפְקַח עֵינּוּי, וְיִתְסַחֲוּן בְּהֵוּא תְּוּרָא).

וְעַל דָּא צְלִי דוּד, (תהלים מד) עוֹרָה לָמָּה תִישָׁן יְיָ
הַקִּיצָה. דְיִפְקַח עֵינּוּי, וְיִתְסַחֲוּן בְּהֵוּא תְּוּרָא.
וְכַל זִימְנָא דְעֵינּוּי לָאו מִתְפַּקְחֶן, כָּל מְאָרִיהוֹן דְדִינִין,
כְּפִיין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׂאֵר עַמִּין שְׁלֹטִין עָלֵיהוּ. וּבְזִמְנָא

ספר נפלאות הזוהר

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אֶלְף שְׁנִים, שְׁנַאֲמַר כִּי אֶלְף שְׁנִים
בְּעֵינֵיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל וְגו' - וְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא - זֹאת אוֹמְרֵת, כְּיוֹמוֹ
שֶׁל הַקֶּבֶ"ה. (מְצָא חֵן בַּמְדַּבֵּר).

אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלְף יְדוּת, לְעַרְףָּ יְמֵי הַחוּל.
וּבְנוֹסְף לָזֶה, נוֹדַע דְבָרֵי הַכֶּסֶא מְלֶךְ, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים בְּסִימָן קִנ"ה,
דְּבַלְמוּד שְׁעָה אַחַת זֶהֱר הַקְדוּשׁ, עוֹלָה לְעַרְףָּ לְמוּד שְׁנָה תְּמִימָה בְּלְמוּד הַפְּשֻׁט.
הַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵי רַבּוּתֵינוּ אֵלָּה, דְּהַלּוּמֵד שְׁעָה זֶהֱר הַקְדוּשׁ בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, כְּלוּמֵד אֶלְף
שְׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל.

עוֹשֶׂה כְּמוֹ הַצְּבִי אוֹ כְּעוֹפֵר הָאֵילִים, בְּזִמְן
שֶׁהוּא בּוֹרֵחַ הוֹלֵךְ מְעֵט מְעֵט, וּמְחִזִּיר אֶת
רֹאשׁוֹ לְמָקוֹם שִׁיָּצָא מִמֶּנּוּ, וְלַעֲוֹלָם תְּמִיד הוּא
מְחִזִּיר אֶת רֹאשׁוֹ לְאַחֲרָיו. כִּף אֲמַרוּ יִשְׂרָאֵל,
רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִם אָנוּ גּוֹרְמִים שְׁתַּסְתַּלֵּק
מִבִּינֵינוּ, יְהִי רְצוֹן, שֶׁתִּבְרַח כְּמוֹ הַצְּבִי אוֹ כְּמוֹ
עוֹפֵר הָאֵילִים, שֶׁהוּא בּוֹרֵחַ וּמְחִזִּיר אֶת רֹאשׁוֹ
לְמָקוֹם שֶׁהֵנִיחַ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כ"ו) וְאֵף
גַּם זֹאת בִּהְיוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים
וְלֹא גַעַלְתִּים לְכַלּוֹתֶם. דְּבַר אַחַר, הַצְּבִי כִשְׁהוּא
יֹשֵׁן, הוּא יֹשֵׁן בְּעֵין אַחַת, וְהֶאֱחָרַת הוּא נְעוּר,
כִּף אֲמַרוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲשֵׂה
כְּמוֹ הַצְּבִי, שֶׁהֵנִיחַ לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר
יִשְׂרָאֵל.

שָׁמַע רַבִּי חִיָּיא וְאָמַר, אֵי עֲלָאִין (פסקין) עֲסָקִין
בְּבִיתָא, וְאֵנָּה יְתִיב אַבְרָאִי, בְּכַה. שָׁמַע
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי שְׁכִינְתָא לְבָרָא, מָאן
יְפוּק. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה. אֵי אֵנָּה קְלִינָא,
(בחו"ל) לֹא קְלִינָא דְהָא שְׁכִינְתָא בְּרָא מִנְנָא,
לִיעוּל שְׁכִינְתָא, וְתִיְהוּי אֲשֵׁתָא שְׁלִימְתָא. שָׁמַע
קָלָא דְאָמַר, עַד לֹא סַמְכִין אֲסַתְמָכוּ, וְתַרְעִין
לֹא אֲתַתְקִנּוּ, וּמְזוּטְרִי (נ"א וּמְזוּטְרִי) דְּבוֹסְמִיָּא דְעַדִּין
דְּכַעֲזָן הוּא, לֹא נִפְקַר ר' אֶלְעָזָר.

יְתִיב רַבִּי חִיָּיא, בְּכַה וְאֲתַגְנַח, פְּתַח וְאָמַר, (שיר
השירים ב') סוֹב דְּמָה לָךְ דּוּדֵי לְצְבִי אוֹ לְעַפְר
הָאֵילִים. אֲתַפְתַּח תַּרְעָא דְפִרְגוּדָא, לֹא עֵייל
רַבִּי חִיָּיא, זְקִיף רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינָיו וְאָמַר, שָׁמַע
מִינָהּ אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא לְמָאן דְּאִיהוּ אַבְרָאִי וְאֵנָּן
לְגוּ. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָזַל אֲשָׂא מְדוּכַתִּיה, עַד
דּוּכַתָּא דְרַבִּי חִיָּיא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, קוּזְטִיפָא
דְּנַהוּרָא דְקִלְטִטָּא (ס"א דְקִלְטִטָּא) לְבַר, וְאֵנָּה הִכָּא
לְגוּ, אֲתַאֲלַם פּוּמִיָּה דְרַבִּי חִיָּיא.

הַקְלִיטָה בַּחוּץ, שֶׁל הַמִּפְתָּח וְאָנוּ כָּאן בַּפְּנִים!?

הַצְּבִי אוֹ כְּעַפְר הָאֵילִים. בְּזִמְן
שֶׁהוּא בּוֹרֵחַ, הוֹלֵךְ מְעֵט מְעֵט
וּמְחִזִּיר אֶת רֹאשׁוֹ לְמָקוֹם שִׁיָּצָא
מִמֶּנּוּ, וְלַעֲוֹלָם הוּא תְּמִיד מְחִזִּיר
אֶת רֹאשׁוֹ לְאַחֲרָיו. כִּף אֲמַרוּ
יִשְׂרָאֵל: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִם
אָנוּ גּוֹרְמִים שְׁתַּסְתַּלֵּק מִבִּינֵינוּ
- יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּבְרַח כְּמוֹ
הַצְּבִי אוֹ כְּמוֹ עוֹפֵר הָאֵילִים,
שֶׁהוּא בּוֹרֵחַ וּמְחִזִּיר אֶת רֹאשׁוֹ
לְמָקוֹם שֶׁהֵנִיחַ. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
(ויקרא כו) וְאֵף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתֶם
בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא
גַעַלְתִּים לְכַלּוֹתֶם. דְּבַר אַחַר -
הַצְּבִי, כִּשְׁהוּא יֹשֵׁן, הוּא יֹשֵׁן
בְּעֵין אַחַת, וְהֶאֱחָרַת הוּא נְעוּר.
כִּף אֲמַרוּ יִשְׂרָאֵל לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, עֲשֵׂה כְּמוֹ הַצְּבִי, שֶׁהֵנִיחַ לֹא
יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

שָׁמַע רַבִּי חִיָּיא וְאָמַר, אִם
עֲלִיּוֹנִים (פוסקים) עוֹסְקִים בְּבֵית,
וְאֵי יוֹשֵׁב בַּחוּץ?! בְּכַה.
שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי
שְׁכִינָה בַּחוּץ, מִי יָצָא? אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אִם אֵי
אֲשֶׁרֶף - (בחו"ל) לֹא אֲשֶׁרֶף,
שֶׁהִי הַשְּׁכִינָה בַּחוּץ אֵלֵינוּ.
שֶׁתַּכְּסֵּה הַשְּׁכִינָה, וְתִהְיֶה אִשׁ
שְׁלֵמָה. שָׁמַע קוֹל שְׂאוּמֵר: עֲדִין
לֹא נִסְמְכוּ הַסּוּמְכִים, וְהַשְּׁעָרִים
עֲדִין לֹא הִתְקַנּוּ, וּמְקַטְנֵי וּמְאִילֵי
הַבְּשָׂמִים שֶׁל עַדִּין, שְׁכַעַת הוּא.
לֹא יָצָא רַבִּי אֶלְעָזָר.

יָשַׁב רַבִּי חִיָּיא, בְּכַה וְנִאֲנַח.
פְּתַח וְאָמַר, סֹב דְּמָה לָךְ דּוּדֵי
לְצְבִי אוֹ לְעַפְר הָאֵילִים. נִפְתַּח
שַׁעַר הַפִּרְגוּד, לֹא נִכְנַס רַבִּי
חִיָּיא. זָקַף רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת עֵינָיו
וְאָמַר, מָזָה נִשְׁמַע שְׁנַתְנָה רְשׁוּת
לְמִישְׁהוּ בַּחוּץ, וְאָנוּ בַּפְּנִים! ?
קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן. הִלְכָה הָאִשׁ
מִמְקוּמָהּ עַד מְקוֹם רַבִּי חִיָּיא.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, נִיצוּץ אוֹר
הִתְאַלַּם פִּי שֶׁל רַבִּי חִיָּיא.

ביון דעאל לגו, מאיך עינוי, ולא זקיף רישיה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום אעבר ידך אפומיה, דלא ידע בהאי, דלא רגיל ביה. קם רבי אלעזר, אעבר ידיה אפומיה דרבי חייא, פתח פומיה רבי חייא, ואמר, חמא עינא מה דלא חמינא, אזדקף דלא חשיבנא, טב למימת באשא דדהבא טבא דליק.

באתר דשביבין זרקין לכל עיבר, וכל שביבא ושביבא, סליק לתלת מאה (דף י"ד ע"א) ושבעין רתיכין. וכל רתיבא, אתפרש לאלף אלפין, ורבוזא רבוז, עד דמטו לעתיק יומין, דתיב על פרסייא, וברסייא מזדעזעא מגיה, למאתן ושתינ עלמין.

עד דמטא לאתר עדינא דצדיקייא, עד דאשתמע בכל רקיעין, וכל עלאין ותתאין, וכלהו בזמנא חדא, תווהין ואמריין, הדין הוא רבי שמעון בן יוחאי, דהוה מרעיש פלא, מאן זכיל למיקם קמיה. דין הוא רבי שמעון בן יוחאי, דבשעתא דפתח פומיה למשרי למלעי באורייתא, צייתין לקליה, כל פרסוון וכל רקיעין וכל רתיכין, וכל אינון דמשבחי למריהון.

לית דפתחין ולית דמסיימין, פלהו משתפחין, עד לא אשתמע (ניא דלשתמע) בכל רקיעיא דלעילא ותתא, פטרא. בד מסיים רבי שמעון למלעי באורייתא, מאן חמי שירין, מאן חמי חדותא, דמשבחי למריהון, מאן חמי קלין דאזלין בכלהו רקיעין. אתיין פלהו בגיגיה דרבי שמעון, וברעין וסגדין קמי דמריהון, סלקין ריחין דבוסמין דעדן, עד עתיק יומין, וכל האי בגיגיה דרבי שמעון.

ומשתחויים לפני רבונם, מעלים ריחות של בשמים של עדן רבי שמעון.

ביון שנקנס פנימה, הוריד את עינוי ולא זקף ראשו. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, קום העבר ידך על פיו, שלא יודע בזה, שלא רגיל בו. קם רבי אלעזר והעביר ידו על פי רבי חייא. פתח פיו רבי חייא ואמר, ראתה עיני מה שלא ראיתי. הודקפתי שלא חשבתי, שטוב למות באש של זהב טוב שדולק.

במקום שזורקים שביבי אש לכל עבר, וכל שביב ושביב עולה לשלש מאות ושבעים מרקבות, וכל מרקבה נפרדת לאלף אלפים ורבוזא רבבות, עד שמגיע לעתיק הימים שיושב על כסא, והכסא מזדעזע ממנו למאתים וששים עולמות.

עד שמגיע למקום עדן הצדיקים, עד שנשמע בכל הרקיעים, וכל העליונים והתחתונים, וכלם בזמן אחד, תמהים ואומרים: זהו רבי שמעון בר יוחאי שהיה מרעיש הכל, מי יכול לעמד לפניו. זהו הוא רבי שמעון בר יוחאי שבשעה שפותח פיו להתחיל לעסק בתורה, מקשיבים לקולו כל הפסאות וכל הרקיעים וכל המרקבות, וכל אותם שמשבחים את רבונם.

אין פותחים ואין מסיימים, כלם נמצאים, עד שלא נשמע (שישתמע) בכל הרקיעים שלמעלה ושלמטה פתחון פה. כשמוסיים רבי שמעון לעסק בתורה, מי רואה איזה שירים? מי רואה איזו חדרה שמשבחים לרבונם? מי רואה את הקולות שהולכים בכל הרקיעים? כלם באים בשביל רבי שמעון וכורעים עד עתיק הימים, וכל זה משום

פָּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן פּוֹמִיָּה וְאָמַר, שֵׁשׁ דְּרָגוֹת יָרְדוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, וְכָל אַחַת וְאַחַת עֲשָׂרָה אֶלֶף רְבּוּא. וּבְנִגְדָן שֵׁשׁ דְּרָגוֹת לְיִשְׂרָאֵל, וּבְנִגְדָן שֵׁשׁ דְּרָגוֹת לְפֶסַע הָעֲלִיּוֹן, וּבְנִגְדָן שֵׁשׁ דְּרָגוֹת לְפֶסַע שְׁלֹמֹתָה, שְׂכָתוֹב שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְפֶסַע. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (יחזקאל טו) רַבְּכָה כְּצֶמַח הַשָּׂדֶה נִתְחַדָּד וְגו'. הָרִי שֵׁשׁ. וּבְנִגְדָן כְּתוֹב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'.

בֹּא רֵאָה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד עוֹלָה לַעֲשָׂרָה, וְהֵיוּ שְׁשִׁים, וְאוֹתָם שְׁשִׁים גְּבוּרִים שְׂכִיבֵי הַשְּׂכִינָה, וְהֵם שְׁשִׁים רַבּוֹת שְׂיָצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת וַשְּׁנַכְּסוּ עִם יַעֲקֹב לְגִלוּת.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָּא, וְהָרִי הָיָה (רואים) שְׂבַעָה וְעֵלּוּ לְשַׁבְּעוֹן. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שְׂבַעָה לֹא מִכָּאֵן. וְאִם תַּעֲלֶה כִּדְעִתָּךְ שְׂבַעָה, הָרִי כְּתוֹב (שמות כה) וְשִׁשָּׁה קָנִים יִצְאִים מִצִּדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֹרָה וְגו'. וְקָנָה אֶחָד הָאֲמָצְעִי לֹא בְּחֻשְׁבוֹן, שְׂכָתוֹב (במדבר ח) אֵל מוֹל פָּנָי הַמְּנֹרָה יֵאִירוּ וְגו'.

עַד דְּהוּוּ יְתָבִי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אַבּוּי, מַה חֲמָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְנַחֲתָא יִשְׂרָאֵל, לְמִצְרַיִם בְּגִלוּתָא. אָמַר לִיהּ חֲדָא שְׂאֵלְתָא אֶתְ שְׂאִיל, אוֹ תְרִין. אָמַר לִיהּ תְרִין. גְּלוּתָא לָמָּה. וְלְמִצְרַיִם לָמָּה. אָמַר לִיהּ תְרִין אֵינּוֹן וְאֶתְחַזְרוּ לְחֵד. אָמַר לִיהּ קוּם בְּקִיּוּמָךְ בְּגִינְךָ יְתְקַיִים לַעֲלִילָא, מִשְׁמַךְ הָאִי מְלָה, אֵימָא בְּרִי אֵימָא.

פָּתַח וְאָמַר, (שיר ו) שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וּשְׁמֹנִים פִּילְגָשִׁים. שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת - אוֹתָם שֶׁל תְּחֵה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

פָּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן פּוֹמִיָּה וְאָמַר, שֵׁית דְּרָגִין נַחֲתוּ עִמָּיָה דִיעֲקֹב לְמִצְרַיִם וְכָל חֵד וְחֵד עֲשָׂרָה אֶלֶף רְבּוּא. וְלַקְּבָלִיהוֹן שֵׁית דְּרָגִין לְיִשְׂרָאֵל. וְלַקְּבָלִיהוֹן שֵׁית דְּרָגִין לְכֹרְסֵיָא דְלַעֲלִילָא. וְלַקְּבָלִיהוֹן שֵׁית דְּרָגִין לְכֹרְסֵיָא דְלַתַּתָּא. דְּכְתִיב, (מלכים א' י') שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְפֶסַע. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל ט"ז) רַבְּכָה כְּצֶמַח הַשָּׂדֶה נִתְחַדָּד וְגו', הָרִי שֵׁית. וְלַקְּבָלִיהוֹן פְּתִיב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'.

הָא חֲזִי, כָּל חֵד וְחֵד סְלִיק לַעֲשָׂרָה, וְהוּוּ שְׁתִּין, וְאֵינּוֹן שְׁתִּין גְּבוּרִין דְּבַסְתְּרֵינִי שְׂכִינְתָא, וְאֵינּוֹן שְׁתִּין רַבּוֹן, דְּנַפְקוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא, וְדַעְאֵלוּ עִם יַעֲקֹב בְּגִלוּתָא.

אָמַר לִיהּ ר' חֲזִיָּא, וְהָא הוּוּ (כ"א תמינ) שְׂבַעָה, וְסַלְקִין לְשַׁבְּעִין, אָמַר לִיהּ ר' שְׁמֵעוֹן, שְׂבַעֲעִין לָאוּ מְהֵכָא, וְאִי סַלְקָא דַּעְתָּךְ שְׂבַעָה, הָא כְּתִיב (שמות כ"ה) וְשִׁשָּׁה קָנִים יִצְאִים מִצִּדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֹרָה וְגו'. וְקָנָה הָאֶחָד הָאֲמָצְעִי לָאוּ בְּחֻשְׁבָּנָא, דְּכְתִיב, (במדבר ח') אֵל מוֹל פָּנָי הַמְּנֹרָה יֵאִירוּ וְגו'.

עַד דְּהוּוּ יְתָבִי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אַבּוּי, מַה חֲמָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְנַחֲתָא יִשְׂרָאֵל, לְמִצְרַיִם בְּגִלוּתָא. אָמַר לִיהּ חֲדָא שְׂאֵלְתָא אֶתְ שְׂאִיל, אוֹ תְרִין. אָמַר לִיהּ תְרִין. גְּלוּתָא לָמָּה. וְלְמִצְרַיִם לָמָּה. אָמַר לִיהּ תְרִין אֵינּוֹן וְאֶתְחַזְרוּ לְחֵד. אָמַר לִיהּ קוּם בְּקִיּוּמָךְ בְּגִינְךָ יְתְקַיִים לַעֲלִילָא, מִשְׁמַךְ הָאִי מְלָה, אֵימָא בְּרִי אֵימָא.

פָּתַח וְאָמַר (שיר השירים ו) שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וּשְׁמוֹנִים פִּילְגָשִׁים. שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, אֵינּוֹן גְּבוּרִיא דְלַעֲלִילָא מַחֲלִילָא דְגְבוּרָא דַּאֲתַאֲחֵדָן בְּקַלִּיפִין (כ"א בגליפין), דְּחִיּוּתָא קַדִּישָׁא גְבוּרִים שְׁלֵמְעֵלָה מִפְּתַח הַגְּבוּרָה שְׁנַאֲחִזִּים בְּקַלִּיפוֹת (בחקקות)

דִּישְׂרָאֵל. וּשְׂמוֹנִים פִּילֻגְשִׁים, מִמֶּנּוּ בְּגִלְפֹי
דְּתַחֲתוֹי בְּחִזָּא (ס"א בְּחָד) חַד מִמָּאָה. וְעֵלְמוֹת
אִין מִסְפָּר, כְּמָה דְּאֵת אָמֵר (אִיבֹב כ"ה) הִיִּשׁ מִסְפָּר
לְגִדּוּדֵיו. וְעַם כָּל דָּא כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ו') אַחַת
הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי אַחַת הִיא לְאִמָּה, דָּא הִיא
שְׂכִינְתָא קְדִישָׁא דְנִפְקָא מִתְרִיסִין (נ"א מִתְרִיסִין)
זִיחָרָא, דְּזַחְרָא דְנַהִיר לְכֵלָא, וְאִיהִי אֲתַקְרִי
אִמָּא.

כְּגוֹוְנָא דָּא עֲבִיד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא,
זְרִיק לְכָל עַמִּין לְכָל עֵיבָר, וּמְנִי עֲלֵיהֶן
רְבֵרְבִי, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב (דְּבָרִים ד') אֲשֶׁר חֶלֶק ה'
אֱלֹהִיךָ אוֹתָם לְכָל הָעַמִּים, וְהוּא נְסִיב
לְחֹלְקִיהָ כְּנִישְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב,
(דְּבָרִים ל"ב) כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.
וְקָרָא לָהּ אַחַת הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי אַחַת הִיא
לְאִמָּה, דָּא הִיא שְׂכִינְתָּא יְקָרִיה, דְּאֲשֶׁרִי בִינֵיהוֹן,
אַחַת הִיא וּמִיּוֹחַדְתָּ לִּיהָ. רְאוּהָ בְנוֹת וַיֹּאשְׁרוּהָ,
כְּמָה דְּאֵת אָמֵר (מִשְׁלֵי ל"א) רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל
וְאֵת עֲלִית עַל פְּלָנָה. מְלָכוֹת וּפִילֻגְשִׁים
וַיְהִלְלוּהָ, אֲלִין רְבֵרְבִי עַמִּין דְּאֲתַפְקֶדֶן עֲלֵיהוּ.
וְעוֹד רְזָא דְמַלְהָ הִיא דְתַנֵּן בַּעֲשָׂרָה מְאַמְרוֹת
נִבְרָא הָעוֹלָם, וְכַד תַּסְתַּכַּל תִּלְתָּא אִינוּן,
וְעֵלְמָא כְּהוּ אֲתַבְרִי, (שְׁמוֹת ל"א) בְּחֻכְמָהּ וּבִתְבוּנָהּ
וּבְדַעַת, וְעֵלְמָא לָא אֲתַבְרִי אֱלָא בְּגִינֵיהוֹן
דִּישְׂרָאֵל, פִּד בַּעַא לְקִימָא עֵלְמָא, עֵבֵד
לְאַבְרָהָם בְּרִזָּא דְחֻכְמָה. לִיִּצְחָק, בְּרִזָּא
דְּתַבּוּנָהּ. לִיעֲקֹב בְּרִזָּא דְדַעַת. וּבְהֵאֵי אֲתַקְרִי,
(מִשְׁלֵי כ"ד) וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וּבְהֵאֵי שַׁעֲתָא
אֲשַׁתְּכַלֵּל כָּל עֵלְמָא. וּמִדְּאֲתִילִידוּ (דף ט"ו ע"א)
לִיעֲקֹב תְרִיסֵר שְׁבֻטִין, אֲשַׁתְּכַלֵּל כָּלָא, כְּגוֹוְנָא
דְלַעֲיָלָא.

כְּד חָמָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲדוּוֹתָא סְגִיָּאָה
דְּהֵאֵי עֵלְמָא תַתָּאָה, דְּאֲשַׁתְּכַלֵּל כְּגוֹוְנָא

וּשְׂמוֹנִים פִּילֻגְשִׁים - מִמֶּנּוּ
בְּחֻקֵּי קוֹת שְׁתַּחֲתִיחֵן בְּחֻזְרָה
(בְּאֲחָד) אֲחָד מִמָּאָה. וְעֵלְמוֹת אִין
מִסְפָּר - כְּנִפְקָא הִיִּשׁ מִסְפָּר
לְגִדּוּדֵיו. וְעַם כָּל דָּה כְּתוּב, אַחַת
הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי אַחַת הִיא
לְאִמָּה. זֹהִי הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה
שׁוֹרְצָתָא מִבְּעֵלֵי הַמַּגֵּן (מִשְׁנֵים עֶשֶׂר)
אוֹרוֹת שְׁזוּהָרִים שְׁמֵאִירִים לְכָל,
וְהִיא נִקְרָאת אִם (בִּינָה).

כְּמוֹ זֶה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּאַרְץ, זָרַק אֵת כָּל הָעַמִּים לְכָל
עֵבֵר, וּמְנִי עֲלֵיהֶם גְּדוּלִים, זֶהוּ
שְׁכִינְתוֹ (דְּבָרִים ד') אֲשֶׁר חֶלֶק ה'
אֱלֹהִיךָ אִתָּם לְכָל הָעַמִּים. וְהוּא
לְקַח לְחֶלְקוֹ אֵת כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל,
זֶהוּ שְׁכִינְתוֹ כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ
יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ. וְקָרָא לָהּ
אַחַת הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי אַחַת הִיא
לְאִמָּה. זֹהִי שְׂכִינְתָּא כְּבוֹדוֹ
שְׁהִשְׂרָה בִינֵיהֶם, אַחַת הִיא
וּמִיּוֹחַדְתָּ לּוֹ. רְאוּהָ בְנוֹת
וַיֹּאשְׁרוּהָ, כְּמוֹ שְׁנִאֲמֵר (מִשְׁלֵי לא)
רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית
עַל פְּלָנָה. מְלָכוֹת וּפִילֻגְשִׁים
וַיְהִלְלוּהָ - אֲלִין גְּדוּלֵי הָעַמִּים
שְׁנַפְקֶדוּ עֲלֵיהֶם.

וְעוֹד סוּד הַדְּבָר הוּא, שְׁשִׁנִּינוּ
בַּעֲשָׂרָה מְאַמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם,
וּכְשֶׁתַּסְתַּכַּל הֵם שְׁלִשָׁה, וְהָעוֹלָם
נִבְרָא בְּהֵם בְּחֻכְמָהּ וּבִתְבוּנָהּ
וּבְדַעַת, וְהָעוֹלָם לָא נִבְרָא אֱלָא
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. כְּשִׁרְצָה
לְהַעֲמִיד אֵת הָעוֹלָם, עָשָׂה אֵת
אַבְרָהָם בְּסוּד הַחֻכְמָה, אֵת
יִצְחָק בְּסוּד הַתְּבוּנָה, וְאֵת יַעֲקֹב
בְּסוּד הַדַּעַת, וּבְיָדוֹ נִקְרָא (מִשְׁלֵי כ"ד)
וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וּבְאֹתָהּ
שָׁעָה נִתְקַן כָּל הָעוֹלָם,
וּמִשְׁנוֹלְדוּ לִיעֲקֹב שְׁנַיִם עֶשֶׂר
שְׁבֻטִים, נִתְקַן הַכָּל כְּמוֹ
שְׁלַמְעֵלָה.

כְּשִׂרָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
חֲדוּהָ רַבָּה שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן

הִזָּה שִׁנְתַּקֵּן כְּמוֹ שְׁלֹמֹעַלָה, אָמַר, אוֹלֵי חֹס וְשָׁלוֹם יִתְעַרְבוּ בְּשֵׂאֵר הָעַמִּים וַיִּשְׂאֵר פָּגַם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? טִלְטַל אֶת כָּל־מִקְאָן לְכָאן, עַד שִׁירְדוּ לְמַצְרַיִם לְדוֹר אֶת דִּינֹרָם בְּעַם קִשָּׁה עֲרֵף, שְׂמֻכְזִים אֶת מִנְהַגֵּיהֶם וּמִבְזִים אוֹתָם לְהַתְחַתֵּן בָּהֶם וּלְהַתְעַרֵּב עִמָּהֶם, וְחוֹשְׁבִים אוֹתָם לְעַבְדִּים. הַגְּבָרִים גָּעְלוּ בָהֶם, וְהַנְּקֻבוֹת גָּעְלוּ בָהֶם, עַד שִׁנְתַּקֵּן הַכָּל בְּנוֹרַע קִדְּשׁ, וּבִינֵי כֶף וּבִינֵי כֶף נִשְׁלַם חֲטָא שֵׂאֵר הָעַמִּים, שְׂכַתוּב (בראשית טו) פִּי לֹא שָׁלַם עוֹן הָאֱמוּרִי עַד הַנְּהָ. וְכִשְׂפִיזָאוּ, יִצְאוּ צִדִּיקִים קְדוֹשִׁים, שְׂכַתוּב שְׂבֻטֵי יְהוָה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל. בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקוּ בְּרָאוּ. אָמַר לוֹ, עוֹמֵד בְּנֵי בְעַמְדָּךְ, פִּי הַשְּׁעָה עוֹמֵדֶת לָךְ.

יִשָּׁב רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ עוֹמֵד וּמִפְרָשׁ דְּבָרִים שֶׁל סוּדוֹת חֻכְמָה, וְהֵיוּ פְּנֵי מְאִירוֹת פְּשָׁמֵשׁ. וְהַדְּבָרִים מִתְפָּזְרִים וְטָסִים בְּרַקִּיעַ. יִשְׁבוּ יוֹמִים וְלֹא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים אִם הָיָה יוֹם אוֹ לַיְלָה. כְּשִׂפִיזָאוּ, יִדְעוּ שְׁהָיוּ יוֹמִים שְׁלֹא טַעְמוֹ דְּבָר. קָרָא עַל זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לַחֹם לֹא אָכַל וְגו'. וְמָה אֵי אֲנִן בְּשַׁעֲתָא חָדָא כֶּף, מִשָּׂה, דְּקָרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ, וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְגו', עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ.

וְגו', עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ. כְּשִׂבָּא רַבִּי חִיַּיא לְפָנֵי רַבִּי יוֹסֵפֵר לֹא אֶת הַמַּעֲשֶׂה, תָּמָה רַבִּי, וְאָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּנֵי גַמְלִיאֵל אֲבִיו, בְּנֵי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי אֲרִיא, אֲרִיא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי אֲרִיא, וְאִין רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּשֵׂאֵר אֲרִיּוֹת, עָלְיוּ כְּתוּב (עמוס א) אֲרִיאָה שֵׂאֵג מִי שְׁלֹא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ. אִישׁ שְׁלֹא

דְּלַעֲיָלָא, אָמַר, דִּילְמָא חֹס וְשָׁלוֹם יִתְעַרְבוּן בְּשֵׂאֵר עַמְמִין, וַיִּשְׂתָּאֵר פְּגִימוֹתָא בְּכָלְהוּ עַלְמִין. מָה עָבַד קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא, טִלְטַל לְכָלְהוּ מִהֶכָּא לְהֶכָּא, עַד דִּנְחַתְתּוּ לְמַצְרַיִם, לְמִידָר דִּיּוֹרִיהוֹן בְּעַם קִשֵּׁי קָדָל, דְּמִבְזִין נְמוּסִיהוֹן, וּמִבְזִין לְהוֹן לְאַתְחַתְנָא בְּהוּ, וְלֹאֲתַעַרְבָא בְּהַדִּיּוּהוּ, וְחֻשְׁבוּ לְהוֹן עַבְדִּין. גּוּבְרִין גָּעְלָן בְּהוֹן, נוֹקְבָתָא גָעְלָן בְּהוֹן עַד דְּאִשְׁתְּכַלְל כְּלָא בְּזוֹרְעָא קְדִישָׁא, וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף שְׁלִים חוֹבָא דְשֵׂאֵר עַמִּין, דְּכַתִּיב, (בראשית ט"ו) פִּי לֹא שָׁלַם עוֹן הָאֱמוּרִי עַד הַנְּהָ. וְכַד נִפְקוּ, נִפְקוּ וְכַפִּין קְדִישֵׁין, דְּכַתִּיב, (תהלים קכ"ב) שְׂבֻטֵי יְהוָה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל. אֲתָא ר' שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה, אָמַר לֵיהּ קָאִים בְּרִי בְּקִיּוּמָךְ, דְּשַׁעֲתָא קִיּוּמָא לָךְ.

יְהִיב ר' שְׁמַעוֹן, וְר' אֶלְעָזָר בְּרִיא קָאִים וּמִפְרָשׁ מְלֵי דְרִזֵּי דְחַכְמַתָּא, וְהוּוּ אֲנַפּוּי נְהִירִין כְּשִׁמְשָׂא. וּמְלִין מִתְבַּדְרִין וְטָאֶסִין בְּרַקִּיעָא. יְתַבוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ, וְלֹא הוּוּ יִדְעִין אִי הָוָה יִמְמָא אוֹ לַיְלָא. כַּד נִפְקוּ, יִדְעוּ דְהוּוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא טַעְמוּ מִיְדֵי. קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, (שמות ל"ד) וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לַחֹם לֹא אָכַל וְגו'. וְמָה אֵי אֲנִן בְּשַׁעֲתָא חָדָא כֶּף, מִשָּׂה, דְּקָרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ, וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְגו', עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ.

כַּד אֲתָא רַבִּי חִיַּיא קָמִיה דְּרַבִּי, וְסָח לֵיהּ עוֹבְדָא, תְּוָה רַבִּי, וְאָמַר לֵיהּ ר' שְׁמַעוֹן בְּנֵי גַמְלִיאֵל אֲבוּי, בְּרִי, ר' שְׁמַעוֹן בְּנֵי יוֹחָאי אֲרִיא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיא אֲרִיא, וְלֹאוּ ר' שְׁמַעוֹן כְּשֵׂאֵר אֲרִיּוֹתָא, עָלֵיהּ פְּתִיב (עמוס ג) אֲרִיאָה שֵׂאֵג מִי לֹא לֹא יִירָא וְגו'. וְמָה עוֹלָמוֹת שְׁלֹמֹעַלָה מְזִדְעוּזְעִים מִמֶּנּוּ - אֲנִין עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ.

יִירָא וְגו'. וְמָה עֲלָמִין דְּלַעֲיָלָא מְזַדְעָזְעִין מִיְיָה, אֲנָן עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה. גִּבְרָא דְלֹא גָזַר תַּעֲנִיתָא לְעֲלָמִין עַל מַה דְּשָׂאִיל וּבְעִי, אֲלֵא הוּא גִזְר, קִדְשָׁא בְרִיף הוּא מְקַיִים. קִדְשָׁא בְרִיף הוּא גִזְר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל. וְהֵינֵנו דְתַנָּן, מָאי דְכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב', כ"ג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם צַדִּיק מוֹשֵׁל יְרֵאת אֱלֹהִים, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם, וְיָמִי מוֹשֵׁל בְּהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צַדִּיק. דְּאִיהוּ גִזְר גִּזְרָה, וְהַצַּדִּיק מְבַטְלָהּ.

גִּזְר תַּעֲנִית לְעוֹלָמִים עַל מַה שְּׂשָׂאֵל וּבִקֵּשׁ, אֲלֵא הוּא גִזְר וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיִם, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גִזְר וְהוּא מְבַטֵּל, וְהֵינֵנו מַה שְּׂשָׂנִינוּ מַה שְּׂכַתוּב (שְׁמוּאֵל ב' - כ"ג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם צַדִּיק מוֹשֵׁל יְרֵאת אֱלֹהִים. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וְיָמִי מוֹשֵׁל בְּקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? צַדִּיק, שְׁהוּא גִזְר גִּזְרָה, וְהַצַּדִּיק מְבַטְלָהּ.

שְׂנִינֵנו, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין לָךְ דְּבַר בְּחִיבּוּת לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ תַפְלָתָם שֶׁל צַדִּיקִים. וְאִף עַל גַּב שְׁנוּחַ לוֹ, לְפַעֲמִים שְׁעוֹשֶׂה בְּקִשְׁתָּם וְלַפְעָמִים שֶׁלֹּא עוֹשֶׂה.

שְׁנוּ רַבּוּתֵינוּ, פַּעַם אַחַת הִיָּה הַעוֹלָם צָרִיף מְטַר. בָּא רַבִּי אֲלִיעֶזֶר וְגִזְר אַרְבַּעִים תַּעֲנִיּוֹת וְלֹא בָּא מְטַר. הַתַּפְלָל תַּפְלָה וְלֹא בָּא מְטַר. בָּא רַבִּי עֲקִיבָא וְעָמַד וְהַתַּפְלָל. אָמַר מְשִׁיב הַרוּחַ, וְנִשְׁבַּח רַחֵם. אָמַר וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם, וּבָא מְטַר. חָלְשָׁה דַעֲתוֹ שֶׁל רַבִּי אֲלִיעֶזֶר. הַסְתַּפַּל רַבִּי עֲקִיבָא בְּפָנָיו.

קָם רַבִּי עֲקִיבָא לְפָנֵי הָעָם וְאָמַר, אֲמַשֵּׁל לָכֶם מִשָּׁל לְמַה הַדְּבַר דּוּמָה. רַבִּי אֲלִיעֶזֶר דּוּמָה לְאַהוּב הַמְלָךְ שְׂאוּהֵב אוֹתוֹ יוֹתֵר, וְכִשְׁכִּנְסוּ לְפָנֵי הַמְלָךְ, נוֹחַ לוֹ, וְלֹא רוּצָה לְתַת לוֹ בְּקִשְׁתּוֹ בַחֲפוּזוֹן, כִּדִּי שֶׁלֹּא יִפְרַד מִמֶּנּוּ, שְׁנוּחַ לוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ. וְאֵינִי דּוּמָה לְעַבְדֵי הַמְלָךְ שֶׁבִקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ לְפָנָיו, וְלֹא רוּצָה הַמְלָךְ שִׂיכְנֵס לְשַׁעֲרֵי אַרְמוֹנוֹ, וְכֹל שֶׁכֵּן לְדַבֵּר עִמוֹ. אָמַר הַמְלָךְ, תָּנוּ לוֹ בְּקִשְׁתּוֹ בְּמַהֲרָת וְלֹא יִכְנֵס לְכֹאֵן. כִּף רַבִּי אֲלִיעֶזֶר הוּא אַהוּב הַמְלָךְ, וְאֵינִי הַעַבְדֵי, וְהַמְלָךְ רוּצָה לְדַבֵּר עִמוֹ כֹּל הַיּוֹם וְלֹא יִפְרַד מִמֶּנּוּ, וְאֵינִי -

הַתָּנוּ, אָמַר ר' יְהוּדָה, אֵין לָךְ דְּבַר בְּחִיבּוּתָא קָמִי קִדְשָׁא בְרִיף הוּא, כְּמוֹ תַפְלָתָן שֶׁל צַדִּיקִים, וְאִף עַל גַּב דְּנִיחָא לִיה, זְמַנִּין דְּעַבִּיד בְּעוֹתָהוֹן, זְמַנִּין דְּלֹא עַבִּיד.

הֲנֵנו רַבָּנוּ, זְמַנָּא חֲדָא הוּהוּ עֲלָמָא צְרִיכָא לְמַטְרָא, אֲתָא רַבִּי אֲלִיעֶזֶר, וְגִזְר אַרְבַּעִין תַּעֲנִיתָא, וְלֹא אֲתָא מְטַרָא, צַלִּי צְלוּתָא, וְלֹא אֲתָא מְטַרָא. אֲתָא רַבִּי עֲקִיבָא, וְקָם וְצַלִּי, אָמַר מְשִׁיב הַרוּחַ, וְנִשְׁבַּח זִיקָא, אָמַר וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם, וְאֲתָא מְטַרָא. חָלַשׁ דַּעֲתִיָּה דְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר, אֲסַתְפַּל רַבִּי עֲקִיבָא בְּאַנְפוּי.

קָם רַבִּי עֲקִיבָא קָמִי עַמָּא וְאָמַר, אֲמַשׁוּל לָכֶם מִשָּׁל, לְמַה הַדְּבַר דּוּמָה, רַבִּי אֲלִיעֶזֶר דְּמִי לְרַחֲמָא דְמַלְכָּא, דְּרַחֲמִים לִיה יַתִּיר, וְכַד עָאֵל קָמִי מַלְכָּא, נִיחָא לִיה, וְלֹא בְעִי לְמִיתָן לִיה בְּעוֹתִיָּה בְּבַהֲלוֹ, כִּי הֵיכִי דְלֹא לִיתְפַּרֵּשׁ מִנִּיה, דְּנִיחָא לִיה דְּלִישְׁתַּעֲי בְּהַדְּיָה. וְאֵנָּא דְּמִי לְעַבְדָּא דְּמַלְכָּא, דְּבַעַא בְּעוֹתִיָּה קָמִיָּה, וְלֹא בְעִי מַלְכָּא דְּלִיעוּל לְתַרְעִי פְּלַטְרִין, וְכֹל שֶׁכֵּן דְּלִישְׁתַּעֲי בְּהַדְּיָה, אָמַר מַלְכָּא, הָבוּ לִיה בְּעוֹתִיָּה בְּבַהֲלוֹ, וְלֹא לִיעוּל הָכָא. כִּף רַבִּי אֲלִיעֶזֶר אִיהוּ רַחֲמָא דְּמַלְכָּא, וְאֵנָּא עַבְדָּא, וּבְעִי מַלְכָּא לְאַשְׁתַּעֲי בְּהַדְּיָה כֹּל יוּמָא, וְלֹא יַתְפַּרִּישׁ מִנִּיה. וְאֵנָּא, לֹא בְעִי מַלְכָּא דְּאִיעוּל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמָא אִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

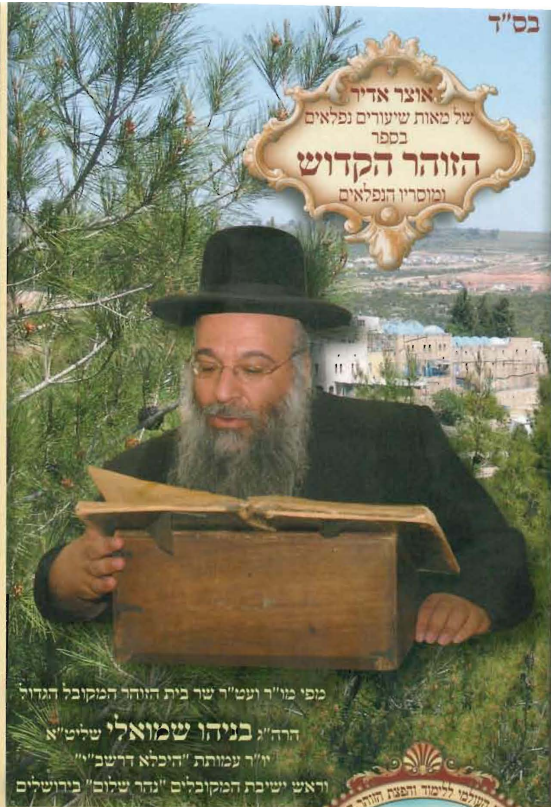
בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועמ"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)